

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

Cap. V. Multum tentationes prodesse, vt nos noscamus & humiliemus, & ad Deum recurramus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40093

xit Dominum Deum suum. Quid superbi-
re fecit Nabuchodonosor, quid Salomo-
nem, quid David, ut populum dinumera-
ret? Filii etiam Israel, videntes se auxilio
& beneficio, quod a Deo acceperant, po-
tentes euassisse, peiores facti & plane
Deum obliui sunt: *Incrassatus est dilectus*

Deut. 32. 15.

*& recalcitrauit, incrassatus, impinguatus,
dilatatus, dereliquit Deum factorem suum,
& recessit a Deo Salutari suo. Contra vero
ait Propheta, quod tribulationibus ad
Deum reuersi fuerint: Imple facies eorum*

Psal. 32. 17.

Psal. 106. 13.

Daniel 4. 13.

*ignominia, & quarent nomen tuum Domi-
ni. Et clamauerunt ad Dominum, eum tri-
bularentur. Et cum occideret eos, quare-
bant eum, & reuertebantur, & diluculo ve-
niebant ad eum. Nabuchodonosor factus
brutum (fuerit reuera, an sola imagina-
tione) Deum agnouit. Quanto utilior
fuit David persecutio Saul Absalon &
Semei, quam prosperitas & deambula-
tio in solario. Ideoque quasi bene per-
cussus & vulneratus post ait: *Lacari sumus**

Psal. 89. 35.

Psal. 118. 71.

*pro diebus, quibus nos humiliasti, annis, qui-
bus vidimus mala. Et, Bonum mihi, quia
humiliasti me. Quot hac ratione sanati
sunt, qui alioqui periissent. Conuersus
sum in arumna mea, dum configitur spina.*

Psal. 31. 4.

Illuminat.

Dum tribulationis & tentationis spina
pungit, tunc quis ad se redit & se con-
uertit, & ad Deum reuertitur. Præter-
ea aiunt, quod verberastulum sapientio-
rem reddant; quod & Sanctus Spiritus
per prophetam Esaiam dicit: *Sola venera-
tio intellectum dabit auditui. Et planius per
Sapientem: Infirmitas grauis solitam facit
animam. Et, virga atque correptio tribuit
sapientiam. Quis per prosperitatem sibi
liber & indomitus videtur, vtiuencus,
iniicit illi Deus tribulationis & tentatio-
nis iugum, ut se colligat. Castigasti me, &
eruditus sum, quasi iuuenulus indomi-
tus. Felle sanabat Angelus Tobiam, &
luro Christus Seruator noster cæco visum
reddidit.*

Esai. 28. 29.

Eccles. 31. 2.

Iera. 31. 23.

Tob. 11. 35.

Ioan. 9. 6.

Hanc igitur ob causam Deus tenta-
tiones immitit, quæ sunt maximi labo-
ris & molestiæ, & spiritualibus homini-

bus multum fastidii aferunt. Adversita-
tes enim corporales, ut opum, infirmita-
tum & similia sunt seruis Dei qui spi-
ritualia tractant, valde remota, & ut ex-
tius accidentia; hæc enim solum corpus
tangunt, ideoque ea parui faciunt. Dum
vero interior est aduersitas, & tangit ani-
mam, ut tentatio, quæ illos a Deo separa-
re conatur, & videtur illos huic pericu-
lo exponere, hoc tandem multum senti-
unt, & quod altum illos exclamare cogit,
ut Sancto Apostolo contigit, dum
hanc carnis contradictionem & pugnam
sentiebat, quæ spiritum ad se trahere mo-
liebatur: *In felix ego homo, qui me libera-
bit de corpore mortis huius? Hei mihi misere-
ro, malum me ad se trahit, & bonum,
quod volo, in actum deducere non pos-
sum, quis me ex hoc carcere & seruitute
liberabit?*

CAPVT V.

*Multum tentationes prodesse, ut
nos noscamus & humiliemus,
& ad Deum recurra-
mus.*

ALIVD secum bonum & utilitatem
tentationes adferunt, efficiunt enim
ut nos ipsos noscamus. Nescimus sapere,
quod possumus, sed tentatio aperit, quid
sumus: dicit sanctus quidam. Et hæc no-
stri ipsorum cognitio fundamentalis æ-
dificii spiritualis petra est, sine qua nihil
diuturnum ædificari potest, & qua anima
ut spuma crescit, ad Deum enim accede-
re nouit, in qua omnia potest. Tentatio-
nes ergo homini magnam suam misericordiam
& ignorantiam aperiunt, quæ illi hæc-
tenus oculos ad vnum & alterum occluse-
rant, & sic de se viliter sentire nõ poterat.
non enim experrus erat. Dum vero quis
aduertit, quod paruus illum ventus deiciat,
& quasi nihilo frigidus reddatur,
quod

quod vnica tentatione se turbet, & incipit se irritare, & consilium & maturam considerationem fugiat, & tenebris circumfundatur tunc incipit animum moderari & se humiliare, & humiliter de se sentire. ait S. Gregorius. Si nobis non essent tērationes, statim erederemus nos aliquid esse, & cogitarem nos valde fortes esse, aduenientibus vero tentationibus aduertens homo se ruinam proximum & nihil fere a casu abesse tunc fragilitatem suam agnoscit, & se humiliat. Ideoq; de se ait Apostolus Paulus: *Et ne magnitudo reuelationum extollat me, datus est mihi stimulus carnis mee, Angelus satana, qui me colaphizat.* Quod ad tertium vsque cœli raptus essem, & multas & magnas reuelationes habuissem, ideoque in superbiam non extollerer, permisit me Dominus tētari, vt nossem, quid ex me essem, & possem, & sic me humiliarem.

Hinc aliud bonum & magna utilitas sequitur, quod vt quis suam agnoscit fragilitatem, nouit & necessitatem auxilii & fauoris diuini, quamque illi necesse sit ad eum oratione accurere, & ei vt remedio suo semper adherere, secundū illud Prophetæ: *Aha si anima mea post te.* Et, *Mihi autem Deo adherere bonum est.* Sicut enim dum mater vult infantem suum ad se venire, id agit vt alii ipsi timorem incuriant vt necessitate coactus ad suum gremium accurat. Eodem & modo consentit Deus vt diabolus non terreat, & tentationibus horrore afficiat, vt ad ipsius gremium & patrocinium cōfugiamus. Dicit Gerson: *Vt pronocet sicut aquila pullos ad volandum, vt mater filium ad horam relinquit, quo infantius ille clamat, accuratius quærat, arctius stringat & illa vicissim blandiatur suauis.* Dicit Sanctus Bernardus, quod Deus subinde animam deserat, vt tanto maiori cum desiderio & feruore eius opem flagitet, & fortius teneat & stringat vt egit cum discipulis euntibus in Emaus, fingens se longius ire velle, vt illum detinerent & molesti essent. *Mane nobiscum Domine, quoniam aduersperascit, & inclinata est iam dies.* Hanc & ob causam plus facit

auxilium & protectionem Dei, dum aduertit quā illis egeat. Dicit Sanctus Gregorius vtile nobis esse vt subinde manum suam Deus subtrahat, ne si semper ea gaudentes custodia, eandem non tantū faciamus, nec tam necessariam ducamus. Dū vero paulisper Deus nos & deserit, & iam casum minitari videmur aduertimus illum statim nobis manum porrigere & retinere: *Nisi quia Dominus adiuuit me, paulo minus habitasset in inferno anima mea: tunc plurius eius auxilium facimus, & gratiores sumus, & plenius bonitatem & misericordiam eius expendimus. In quacunque die inuocauero te, ecce cognoui, quoniam Deus meus es tu.* Ad Deū quis in tentatione clamat, & auxilium aduertit, & suæ Maiestatis fidelitatem experitur, eo quod necessitatis tempore adsit, & eum patrem agnoscit, & in maiorem eius amorem rapitur. Et in laudes eius erumpit, vt filii israel, dum Ægyptii eos persequebantur, videntes se iam mare rubrum transisse Ægyptios vero in mari submersos.

Hinc & aliud resultat bonum, quod quis sibi nihil boni, sed totū Deo adscribat & in illum gloriam omnem transfundat. Quod aliud tentationum bonum & magnum commodum est, & certum contra easdem remedium, ad maiora a Deo beneficia & gratias consequendas.

CAPVT VI.

Tentatione iustos magis probari & purificari, & virtutem altiores radices agere.

DICUNT & Sancti, Deum velle, vt tentemur, vt cuiusque virtus probetur. Sicut ventis & tempestatibus aduertere est, si arbor aliqua altas egerit radices, vt que fortitudo & militis boni strenuitas non pacis sed belli tempore apparet in pugnis & velitationibus: sic & serui Dei virtus & fortitudo non se prōdit, dum deuotio & quies est, sed quando tribu-